

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5To/74/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2313010468
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 10. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2017:2313010468.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Vladimíra Tencera a JUDr. Rastislava Kresla, v trestnej veci obžalovaného Bc. S. Q., pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 19.4.2017, č. k. 2T/65/2013-850, na verejnom zasadnutí konanom dňa 19.10.2017, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora zamietá.

odôvodnenie:

Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 19.4.2017, č. k. 2T/65/2013-850 rozhodol, že obžalovaného Bc. S. Q. podľa § 285 písm. c) Trestného poriadku oslobodil spod obžaloby Okresnej prokuratúry Galanta sp. zn. 1Pv 23/12 pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zákona v jednočinnom súbehu s prečinom krádeže podľa § 212 ods. 1/ Tr. zákona a ktorého sa mal dopustiť tak, že

v čase približne o 21.25 hod. dňa 23.12.2011 pri ceste 3. triedy č. 0616 v 6,5 km v smere od obce Reca na obec Veľký Grob počas služby, na mieste cestnej dopravnej nehody osobného motorového vozidla značky Audi S4, striebornej farby, EČ: GA-868CY, ktoré viedol nebohý A. D., pri vykonávaní úkonov na mieste cestnej dopravnej nehody, našiel pri ohliadke okolia retiazku zo žltého kovu patriacu nebohému A. D., ktorú si následne vložil do vrečka, tento nález riadne nezadokumentoval, nespísal záznam o zabezpečení veci a nezapísal túto skutočnosť do zápisnice o ohliadke miesta cestnej dopravnej nehody a prisvojil si ju, čím v rozpore s ustanovením § 154 Trestného poriadku o ohliadke a povinnosťami policajta uvedenými v čl. 47 ods. 3 nariadenia prezidenta policajného zboru č. 14/2011 o vykonávaní dohľadu nad bezpečnosťou a plynulosťou cestnej premávky, konaní o dopravných nehodách a dopravne - inžinierskej činnosti, nevyhotovil záznam o zabezpečení retiazky zo žltého kovu s jej popisom a neuschoval ju na útvare Policajného zboru, ale si ju prisvojil, čím odcudzením retiazky zo žltého kovu S. D. spôsobil škodu vo výške 2.025,- Eur, nebolo preukázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. poriadku poškodeného S. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom C. Z. XX, s nárokom na náhradu škody odkázal na civilné konanie.

Proti tomuto rozsudku podal bezprostredne po jeho vyhlásení na hlavnom pojednávaní odvolanie prokurátor.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ ide o výrok o oslobodení obžalovaného spod obžaloby podľa ust. § 285 písm. c) Tr. por., nepovažuje za zákonné a správne, nakoľko má za to, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym právnym záverom, a to najmä z dôvodu, že ním prijaté skutkové závery, v zásadnom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní. Nie je možné stotožniť so záverom súdu prvého stupňa, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchal obžalovaný. Obrana obžalovaného, že žiadnu ohliadku miesta nehody až do príchodu svojich kolegov nevykonala, bola vykonaným dokazovaním naopak vyvrátená a spochybnená, a to predovšetkým

výsluchom svedkov C. Q., O. J., N. D., K. J. a O. T., ktorí boli prítomní na mieste činu ako zasahujúci členovia hasičskej jednotky, resp. príslušníci policajného zboru. V tejto súvislosti nie je zrejmé, prečo súd prvého stupňa opakovane vyhodnotil výpovede príslušníkov ako nevierohodné, výpovediach, ktoré sa však týkali okolností pri dokumentovaní dopravnej nehody. Medzi výpovede svedkov, usvedčujúce obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, patrí jednoznačne aj výpoveď svedka J.. V tejto súvislosti sa prokurátor nestotožňuje so záverom súdu prvého stupňa o nevierohodnosti jeho výpovede, ku ktorému dospel len na základe toho, že svedok J. bol vzatý do väzby v inej a nesúvisiacej trestnej veci. Má za to, že svedkovia Q., J. a J. sa zhodne vyjadrili, že obžalovaný ako jediný dopravný policajt prítomný v danom čase na mieste činu, pri vykonávaní obhliadky za prítomnosti hasičov zdvihol retiazku, na ktorú zasvietil. Svedok T. sa vyjadril odlišne len v tom, že predmet, ktorý videl v rukách dopravného policajta, bola asi retiazka. Výpovede uvedených svedkov nie sú vzájomne protichodné aj napriek tomu, že všetci z nich nedokázali presne opísať spôsob nájdenia, popisu miesta nehody alebo konkrétny vzor retiazky a podobne. Je pochopiteľné, že svedkovia zasahujúci na mieste činu pri plnení svojich služobných povinností nevenovali svoju pozornosť nájdenej retiazke natoľko, aby sa zameriavali na rozlíšenie všetkých okolností, na ktoré súd prvého stupňa opakovane poukazuje, hoci samotný odvolací súd vo svojom zrušujúcom rozhodnutí konštatoval, že rozpory ohľadne týchto okolností nie je možné dávať do súvisu s vierohodnosťou výpovede svedkov Q., J. a D. ohľadne samotného nájdenia retiazky na mieste dopravnej nehody a protiprávneho konania obžalovaného. Záver súdu prvého stupňa v posudzovanej veci, že nebolo jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že skutok spáchal obžalovaný, za nesprávny, nakoľko súdom prijaté skutkové závery, ktoré vyústili v oslobodenie obžalovaného, sú v zásadnom rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania tak v prípravnom konaní, ako aj na hlavnom pojednávaní.

Prokurátor navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný sa práva na podanie odvolania vzdal.

Podľa § 315 Trestného poriadku o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku:

1) Odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

3) Odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317, ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako odvolací súd podľa § 315 Trestného poriadku preskúmal napadnutý rozsudok v zmysle § 316 Trestného poriadku a zistil, že nie je dôvod na zamietnutie odvolania v zmysle § 316 ods. 1 Trestného poriadku, ani na zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku. Odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a proti výroku, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný. Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a zistil nasledovné.

Napadnutý rozsudok je v poradí druhým rozhodnutím okresného súdu v tejto trestnej veci. Prvýkrát rozhodol Okresný súd Galanta rozsudkom zo dňa 15. 7. 2015, ktorým bol obžalovaný podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby pre spáchanie prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a iné. Na základe odvolania okresného prokurátora proti tomuto rozsudku, tunajší súd uznesením zo dňa 22. 3. 2016, číslo konania 5To/36/2015

- 806 napadnutý rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. V tomto zrušujúcom uznesení tunajší súd uzavrel, že rozsah dokazovania vykonaný prvostupňovým súdom nebol dostatočný a prikázal prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie, zamerané na spôsob nájdania zlatej retiazky, ako i v tom smere, prečo v správe Okresného riaditeľstva Hasičského a záchranného zboru Senec o zásahu nie je uvedená okolnosť, že na mieste dopravnej nehody bola nájdená zlatá retiazka a ako s ňou bolo naložené. Tunajší súd vytkol napadnutému rozsudku tiež to, že znalecký posudok predložený obhajcom obžalovaného dňa 4. 6. 2015 nebol spracosený v súlade s Trestným poriadkom a preto súd prvého stupňa nemohol odôvodnenie rozsudku oprieť o takýto dôkaz. Tunajší súd v predmetnom uznesení konštatuje, že vykonaným dokazovaním bola dostatočne preukázaná v prvom rade skutočnosť, že sa skutok stal. Okolnosť, že by na mieste činu mal byť okrem obžalovaného až do príchodu jeho kolegov prítomný aj iný dopravný policajt, nebola vykonaným dokazovaním preukázaná. Rozpory, pokiaľ ide o spôsob nájdené retiazky je možné konfrontáciou odstrániť, prípadne vysvetliť. Rozpory, ktoré sa týkajú popisu miesta nehody a na ktoré poukazuje súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nie je možné dávať do súvisu s vierohodnosťou výpovede svedkov ohľadne nájdenia retiazky na mieste dopravnej nehody a protiprávneho konania obžalovaného. Úlohou okresného súdu bolo preto doplniť dokazovanie v naznačenom smere a až následne vo veci rozhodnúť.

Na základe citovaného uznesenia odvolacieho súdu, prvostupňový súd doplnil dokazovanie a znovu vo veci rozhodol napadnutým rozsudkom.

V prvom rade je potrebné povedať, že odvolací súd pri zrušení v poradí prvého rozsudku okresného súdu, sa zo zisteným skutkovým stavom vysporiadal iba čiastočne. Na jednom mieste svojho zrušujúceho uznesenia vyjadruje svoj názor na výsledky dokazovania, na druhej strane však ukladá prvostupňovému súdu dokazovanie doplniť tak, aby bol spoľahlivo ustálený priebeh skutkového deja. Odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu v tomto smere nevyznieva celkom jednoznačne. Pri jeho opätovnom preskúmaní iným odvolacím senátom tunajšieho súdu, dospel tento k záveru, že nemožno na základe neho jednoznačne ustáliť, že obžalovaný sa dopustil spáchania skutku, pre ktorý je obžalovaný. Pokiaľ odvolací súd uložil prvostupňovému súdu doplniť dokazovanie a to v zásadných otázkach, ktoré sa týkajú priebehu skutkového deja, poskytol prvostupňovému súdu opätovnú možnosť, na základe doplneného dokazovania, vyhodnocovať skutkový stav. Možno teda povedať, že pred vydaním napadnutého rozsudku neexistoval stav, kedy by bol prvostupňový súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu vo vzťahu skutkovým zisteniam a z toho plynúcim právnym záverom.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej socialistickej republiky spisová značka 5 T 78/83, publikované pod číslom 57/1984, z ktorého vyplýva, že aj keď odvolací súd sám nevykoná žiadne nové dôkazy ani neopakuje dôkazy vykonané pred súdom prvého stupňa, môže dôjsť k záveru, že skutkové zistenia súdu prvého stupňa sú nejasné, neúplné alebo vzbudzujúce pochybnosť o svojej správnosti. Odvolací súd môže v takom prípade vytknúť chyby pri hodnotení dôkazov, ktorých sa podľa jeho názoru dopustil súd prvého stupňa, nie je však oprávnený dávať mu záväzné pokyny k akým záverom má dôjsť pri hodnotení jednotlivých dôkazov, ani na to, aké celkové skutkové zistenia má urobiť. Je oprávnený iba na to, dať súdu prvého stupňa záväzné pokyny znovu vykonať dôkazy alebo vykonať nové dôkazy.

Pokiaľ ide o rozsah dokazovania a spôsob jeho vykonania, odvolací súd konštatuje, že prvostupňový súd postupoval v intenciách pokynov, ktoré vo svojom vyššie citovanom zrušujúcom uznesení vyslovil tunajší súd. Rozsah dokazovania prokurátor vo svojom odvolaní nenamietal, no namietal spôsob vyhodnotenia dôkazov.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku na strane 14 až 17 podrobným spôsobom popísal spôsob, ako vyhodnotil vykonané dokazovanie. Podľa názoru odvolacieho súdu, je hodnotenie dôkazov tak, ako to vykonal prvostupňový súd, správne. Prvostupňový súd jasne vysvetľuje, na základe ktorých skutočností, vyplývajúcich z vykonaného dokazovania, vyhodnotil výpovede svedkov Q., J. a D. ako nedôveryhodné. Na tomto mieste nepovažuje odvolací súd za potrebné opakovať argumentáciu prvostupňového súdu, ktorá je podrobne uvedená najmä na strane 15 až 16 napadnutého rozsudku a preto na ňu iba odkazuje.

Spôsob, ktorým prvostupňový súd vyhodnocoval uvedené dôkazy, najmä v ich vzájomných súvislostiach, nevykazuje žiadne známky arbitrárnosti alebo absencie logiky.

V zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku platí pri hodnotení dôkazov zásada voľného hodnotenia dôkazov, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Z aplikácie tejto zásady vyplýva jednak to, že sudy nemajú zákonom stanovené množstvo alebo druh dôkazov, ktoré je potrebné vykonať na preukázanie potrebných skutočností, nie je vopred daná ich dôkazná sila a hodnota, ani ich počet. Žiadnemu dôkazu Trestný poriadok apriori neprikladá osobitný význam. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov však vyplýva aj z to, že pri ich hodnotení sa neumožňuje vykonávať selekcia a svoje voľné hodnotenie.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, resp. že ho spáchal obžalovaný, ktorý je predmetom trestného stíhania. Je úlohou súdu, aby po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu, postupom v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku podľa vnútorného presvedčenia rozhodol, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá vierohodná nie je.

Súd prvého stupňa správne v odôvodnení napadnutého rozsudku poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov, ktorí majú usvedčovať obžalovaného, ako i na rozpory vyplývajúce z ostatných vykonaných dôkazov, pričom i odvolací súd považuje tieto rozpory, na rozdiel od prokurátora za významné.

V súvislosti s „dôkaznou núdzou“ vo otázke zistenia osoby páchatela trestného činu, aká sa vyskytla aj v posudzovanom prípade, odvolací súd poukazuje na zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného“ vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 4 Trestného poriadku, použitie ktorej prichádza do úvahy vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti, trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu vecí a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

S poukazom na uvedené odvolací súd považuje napadnutý rozsudok za zákonný a povahu oslobodzujúceho rozsudku v plnom súlade so zásadou „in dubio pro reo“, ktorý záver nedokázu spochybniť ani skutočnosti uvádzané prokurátorom v jeho odvolaní.

Na základe vyššie uvedených zistení a záverov dospel odvolací súd k názoru, že napadnutý rozsudok je správny a konanie, ktoré predchádzalo jeho vydaniu bolo vykonané v súlade so zákonom. Preto odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol podľa § 319 Trestného poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.